

није променио до данашњих дана. Тај амерички систем власти је прави (аутентичан) председнички систем али је био узор и за многе друге државе, пре свега латиноамеричке и неке афричке, мада оне никад нису успеле да успоставе аутентични (амерички) председнички модел власти. То све указује на особеност председничког система у САД за који може слободно да се каже да представља главни па чак и једини модел и тип овог система. Сматра се да је главна тековина Устава САД од 1787. год. у томе што је организацију америчке државне власти поставио на начелу круте поделе власти. Америчка пракса је временом демантовала строгост Монтескијеве доктрине али је и поред тога то био Устав који је (заједно са француским Уставом од 1791. год.) најдоследније спровео принцип поделе власти. При томе треба имати у виду да за функционисање америчког система власти није довољно узети у обзир само текст Устава, него и оно што се стварно дешава у животу те земље. У сваком случају творци америчког Устава од 1787. год. су настојали да у механизму власти обезбеде равнотежу између појединих власти и спрече свако њено гомилање у руке појединаца или група, јер су у томе видели пут за успостављање њихове тираније. Основни проблем са којим су се суочавали је био у томе да спрече да власти улазе једна у другу односно да се постигне да се међусобно држе у оквиру одговарајућег делокруга. Зато су и замислили и спровели један систем теже и противтеже; кочница и равнотеже, који је претпостављао с једне стране строгу поделу власти које су изоловане једна од друге што је имало да буде услов и средство њихове равноправности а у циљу обезбеђења равнотеже у њиховом функционисању. Сходно начелу поделе власти у САД носиоци законодавне, извршне и судске власти као посебних и одвојених власти су Конгрес, председник САД и Врховни суд. Суштина председничког система се огледа у положају и организацији извршне власти. У америчком систему власти председник врши и функцију шефа државе и владе, за разлику од парламентарног система где су те функције одвојене и поверене различитим органима. Дакле, овде је извршна власт моноцефална (једноврсна) и њу врши председник као њен шеф и он у том својству именује администрацију своје секретаре као шефове управних ресора који само њему одговарају, али и амбасадоре, конзуле, судије Врховног суда и остале државне службенике. Председник, као шеф државе и премијер, образује један свој неформални кабинет састављен од његових пријатеља који му помажу у вршењу извршне власти. Тај кабинет се састоји од државних секретара који су шефови појединих ресора државне управе и